

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זי"ע א
המעשה עם הבחינות

מעשה י"ב
מבעל תפילה (9)
גליון 132

שבת שלום, קוראים יקרים!

ולהתגבר בתפלה מחדש פי לגדלתו ית' אין חקר והוא מחזק
לבנו לבטח בחסדו ית' תמיד" (ליקוטי הלכות נחלות ד'). ואיך
מתחזקים בתפלה? כשמתחזקים את האמונה בתוכנו
שכל תפלה פועלת! "אין שום תפלה לריק ח"ו רק כל תפלה
ותפלה עושה רשם" (שם).

פי הבעל דבר מתגבר על זה ביותר, ונותן בתוכנו את
ההרגשה שאנחנו מתפללים ומבקשים ושום דבר לא
קורה... "בכל יום אנחנו צועקים אליו ואינם נושעים, ויש
מעמנו בני-ישראל שטועים, חס ושלוה, בלבם, שכל התפלות
הם לריק..." (ליקו"מ ב). כל ענינו זה להחליש אותנו שלא
נתפלל, שנפעל בכל הדרכים, ונעשה את כל
ההשתדליות, רק לא תפלה ח"ו... אך הצדיק כל ענינו
הוא להפך, לעורר את לבנו לתפלה, הוא קורא לכל
אחד ואחד, תתפלל, תתפלל, גם אם נראה לך שאתה לא
פועל, תתחזק ותאמין שאתה בודאי פועל הרבה. כל
תפלה הכי קטנה שלך פועלת!

הצדיק אוסף את כל התפלות שלנו, אלו הפשוטות
והתמימות, ומעלה ומקים אותן, ומתקן בהן את כל
העולם! עד שיתגדל ויתקדש שם ה', וכל בני העולם
יעזבו את תאוותיהם ודרכיהם הנבוכות, ויקראו כלם
בשם ה', ונזכה לראות בעינינו איך ש"המלך הנ"ל מלך
בפפה וכל העולם שבו אל השם יתברך, ועסקו רק בתורה ותפלה
ותשובה ומעשים טובים אמון".

הבעל תפלה הקדוש יוצא לדרך עם הגבור והממנה על
האוצרות כדי להביא את בני המדינה של עשירות
לתקונם. טרם צאתו הוא אוסף את אנשיו שהוציא אל
מחוץ לישוב, "וצוה הבעל-תפלה לאנשים שלו שיתפללו על
זה שיצליח השם דרכם, שיזכו למצוא המלך עם אנשיו הנ"ל".
יש כאן למוד חשוב מאד, כי למרות שהבעל תפלה היה
צדיק מפלא, והוא יוצא יחד עם שני שרי מלוכה שגם
הם היו צדיקים גדולים במעלה מאד, אף על פי כן הוא
מבקש מאנשיו שיתפללו עליהם.

הצדיק צריך את התפלות שלנו, למרות שהן לפעמים
נראות בעינינו פשוטות, מבבללות, חסרות סדר וצורה.
אך הצדיק שכל ענינו הוא "תפלה" - הוא בכחו הגדול
עושה מהתפלות שלנו דברים גדולים. פי "באמת כל
התפלות - הצדיקים שבכל דור ודור, הם מעלים אותם,
ומקיימים אותם". (ליקו"מ ב) כל תפלה של כל אחד מישראל
יש לה חלק בתקון העולם, לכן הצדיק מבקש מאתנו רק
דבר אחד: תתפללו! תבקשו! אני הולך לעסק בתקונכם
ובתקון כל העולם, אך אתם תלכו בדרך שאני מלמד
אתכם תמיד. "פי תמיד היה הבעל-תפלה מתפלל על זה, והיה
מצוה לאנשיו והיה מתקן להם תפלות שיתפללו על זה".

וכל אחד שרוצה לקחת חלק בדרכו הקדושה של הבעל
תפלה, חשוב שיתחזק בענין התפלה, כמו שכותב
מוהרנ"ת ז"ל: "בכל יום ויום אנו צריכין להתחיל להתחזק

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה יב - מ'בעל-תפלה' (9)

שפּרָה רַבּוּ נַחֲמָן מִבְּרִסְלָב זִיע"א

מתקן להם תפלות שיתפללו על זה, ועתה הזהיר אותם ביותר, כשהלך אל הממנה והגבור לילה עמם לבקש את המלך ואנשיו כנ"ל, שיתפללו על זה תמיד לזכות למצא אותם. וּבֵּא הַבַּעַל־תְּפִלָּה אֶל הַמַּמְנָה וְהַגְּבוּר הַנַּ"ל, וּבִבְדֵּי הָיָה בִּינֵיהֶם שְׂמִיחָה גְדוֹלָה, שְׂמִחוֹת וּבְכִיּוֹת כַּנַּ"ל, וְהָלְכוּ שְׁלֹשֶׁתָּן יַחַד, דְּהֵינּוּ הַמַּמְנָה וְהַגְּבוּר וְהַבַּעַל־תְּפִלָּה וְהַאֲלֻקוֹת הַנַּ"ל, דְּהֵינּוּ הָעֲשִׂירִים גְּדוּלֵי הַמְּדִינָה הַנַּ"ל (שהם נקראים שם במדינתם אלקים כנ"ל) הָלְכוּ עִמָּהֶם.

וַיִּתְהַלְכוּ בְּאֲשֶׁר יִתְהַלְכוּ, וּבָאוּ לַמְּדִינָה אַחַת. וְהָיוּ שָׁם שׁוֹמְרִים סְבִיב הַמְּדִינָה. וְשָׂאוּ אֶת הַשׁוֹמְרִים עַל עֶסְקֵי הַמְּדִינָה, וּמֵי הַמֶּלֶךְ שְׂלָכֶם.

הַשִּׁיבּוֹ הַשׁוֹמְרִים, שְׂבָעַת שְׁהָיָה הַרוּחַ סְעָרָה הַנַּ"ל, שָׂאז נִפְרְדוּ בְּנֵי הָעוֹלָם לְמִינֵיהֶם, כַּנַּ"ל, אִזּוּ בָּחָרוּ לָהֶם בְּנֵי הַמְּדִינָה שְׂלָהֶם, שְׂעָקָר הוּא הַחֲכָמָה, וְקָבְלוּ עֲלֵיהֶם חֶכֶם גְּדוֹל לְמֶלֶךְ, וְזֶה מִקְרוֹב מִצְאוֹ חֶכֶם גְּדוֹל, מִפְּלֶגַע בְּחֲכָמָה מְאֹד מְאֹד, וּמָחַל לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת הַמְּלוּכָה, וְקָבְלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ, כִּי אֲצֻלָּם הָיָה הָעָקָר הַחֲכָמָה, וּמֵאַחַר שֶׁמִּצְאוֹ חֶכֶם מִפְּלֶגַע כְּזֶה, עַל כֵּן קָבְלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ.

וְאָמְרוּ אֵלָיו הַשְּׁלֵשָׁה הַנַּ"ל (הֵינּוּ הַמַּמְנָה וְהַגְּבוּר וְהַבַּעַל־תְּפִלָּה), שְׁנִירְאִין הַדְּבָרִים, שְׂזָהוּ הַחֶכֶם שְׂלָנוּ (דְּהֵינּוּ הַחֶכֶם שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנַּ"ל), וּבִקְשׁוּ אִם אֶפְשָׁר לְהַתְּרָאוֹת פָּנִים עִמּוֹ; וְהַשִּׁיבּוֹ לָהֶם, שְׂיִוְדִיעוּ לוֹ וְיִשְׂאֲלוּ אוֹתוֹ. וְהָלְכוּ וְשָׂאוּ, וְנָתַן לָהֶם רְשׁוֹת. וּבָאוּ (אלו השלשה) אֶל הַחֶכֶם, שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ שֶׁל אוֹתָהּ הַמְּדִינָה, וְהִכִּירוּ זֶה אֶת זֶה, כִּי הַחֶכֶם הַזֶּה הָיָה הַחֶכֶם שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנַּ"ל, וּבִבְדֵּי הָיָה שָׁם שְׂמִיחָה גְּדוֹלָה, שְׂמִחוֹת וּבְכִיּוֹת, כַּנַּ"ל, כִּי בָּכוּ אִיךָ זֹכִים לְמִצְאָתָהּ הַמֶּלֶךְ עִם כָּל הַנַּ"ל,

וְשָׂאוּ אֶת הַחֶכֶם, אִם אֵינּוּ יוֹדְעַת מִן הַיָּד שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וְהַשִּׁיב לָהֶם, שֶׁהֵיךְ הוּא אֲצֻלוֹ, אִךָ מַעַת שְׂנִתְּפָזְרוּ עַל יְדֵי הַרוּחַ סְעָרָה כַּנַּ"ל, שָׂאז נַעְלָם מֵהֶם הַמֶּלֶךְ וְכוּ' כַּנַּ"ל, מֵאִזּוּ הוּא אֵינּוּ

וְהָלַךְ הַמַּמְנָה מִן הַגְּבוּר וְחָזַר הַמַּמְנָה אֶל הַמְּדִינָה הַנַּ"ל. (וְגַם הַמַּמְנָה הַזֶּה בְּוֹדָי הוֹכִיחַ אוֹתָם עַל דְּרָכָם הָרָעָה, שְׂנִתְּעוּ וּנְבוֹכוּ כְּלִכְף בְּתַאֲנוֹת מִמוֹן, אִךָ לֹא הוֹעִיל לָהֶם כָּלֵל, כִּי כָּבֵר נִשְׁקָעוּ בְּזֶה מְאֹד מְאֹד כַּנַּ"ל. רַק מִחֲמַת שֶׁכָּבֵר הוֹכִיחוּ אוֹתָם הַרְבֵּה, הַבַּעַל־תְּפִלָּה וְגַם הַמַּמְנָה, בִּלְבָלוּ אוֹתָם, וְהָיוּ אוֹמְרִים: אֲדַרְבָּא, הוֹצִיאֵנוּ בָּא אוֹתָנוּ מִטְּעוּתָנוּ. אִךָ־עַל־פִּי שָׁהִם הָיוּ אוֹחִזִים בְּדַעְתָּם בְּחֻזְקָה וְלֹא הָיוּ רוֹצִים כָּלֵל לְשׁוּב מִטְּעוּתָם הָרָעָה, אִךָ הָיוּ אוֹמְרִים לְמוֹכִיחֵיהֶם הַנַּ"ל: אֲדַרְבָּא, אִם הוּא כְּדַעְתְּכֶם, שְׂאֲנַחְנוּ בְּטַעוֹת וּבְמִבּוֹכָה גְּדוֹלָה, אִם־כֵּן הוֹצִיאֵנוּ בָּא אוֹתָנוּ מִטְּעוּתָנוּ).

וְנָתַן לָהֶם עֲצָה (הֵינּוּ הַמַּמְנָה נָתַן עֲצָה לְבְנֵי הַמְּדִינָה הַנַּ"ל): בְּאֲשֶׁר שֶׁהוּא יוֹדֵעַ הַכַּחַשׁ שֶׁל זֶה הַגְּבוּר, מֵהֵיכָן הוּא מְקַבֵּל כַּחַשׁ גְּבוּרָתוֹ; וְסִפֵּר לָהֶם עֲנִין הַחֲרָב הַנַּ"ל שֶׁמִּשָּׁם מְקַבֵּל הַגְּבוּר כַּחַשׁ גְּבוּרָתוֹ - בְּכֵן נִלְךְ אֲנִי וְאַתֶּם אֶל מְקוֹם הַחֲרָב, וְעַל־יְדֵי־זֶה תוֹכְלוּ לְהַתְּגַבֵּר כְּנִגְדּוֹ. וְכֹנֶנֶת הַמַּמְנָה הָיָה, שֶׁכְּשִׁיבּוֹאוּ לְשָׁם יוֹכְלוּ לְשׁוּב וְלִצְאָתָהּ עַל־יְדֵי־זֶה מִטְּעוּתָם כַּנַּ"ל (כִּי עַל־יְדֵי אוֹתוֹ הִדְרָף שִׁישׁ לְהַחֲרֵב הַזֹּאת, עַל־יְדֵי־זֶה יְכוּלִים לְהוֹצִיא מִתַּאֲנוֹת מִמוֹן כַּנַּ"ל).

וְקָבְלוּ דְבָרָיו (הֵינּוּ בְנֵי הַמְּדִינָה קָבְלוּ עֲצַת הַמַּמְנָה לִילָךְ עִמּוֹ אֶל הַחֲרָב הַנַּ"ל). וְהָלַךְ הַמַּמְנָה. וּבְנֵי הַמְּדִינָה שְׂלָחוּ עִמּוֹ אֶת גְּדוּלֵי הַמְּדִינָה, שֶׁהֵם אֲצֻלָּם אֲלֻקוֹת (וּבִבְדֵּי הָיוּ הוֹלְכִים עִם תְּכֵשִׁיטֵי כֶּסֶף וְזָהָב שֶׁהָיוּ תְלוּיִים עֲלֵיהֶם, כִּי זֶה הָיָה הָעָקָר אֲצֻלָּם) וְהָלְכוּ יַחַד.

וְהוֹדִיעַ הַמַּמְנָה הַדְּבָר הַזֶּה לְהַגְּבוּר: בְּאֲשֶׁר שֶׁהוּא הוֹלֵךְ עִמָּם לְבִקְשׁוֹ מְקוֹם הַחֲרָב, וְכֹנֶנֶתוֹ, אוֹלֵי יִזְכֶּה בְּדַרְךְ הַלּוֹכוֹ לְמִצְאָתָהּ הַמֶּלֶךְ וְאֲנָשָׁיו. עֲנָה וְאָמַר הַגְּבוּר: גַּם אֲנִי אֵלֶךְ עִמָּךְ.

וְשָׁנָה הַגְּבוּר עֲצָמוֹ, כִּדִּי שֶׁלֹּא יִבִּינוּ אֵלּוּ הָאֲנָשִׁים שֶׁהָלְכוּ עִם הַמַּמְנָה שְׂזָהוּ הַגְּבוּר הַנַּ"ל, עַל־כֵּן שָׁנָה עֲצָמוֹ, וְהָלַךְ גַּם־כֵּן עִם הַמַּמְנָה.

וְנִתְּיָשְׁבוּ, שְׂיִוְדִיעוּ הַדְּבָר לְהַבַּעַל־תְּפִלָּה. וְהוֹדִיעוּ לוֹ. וְאָמַר הַבַּעַל־תְּפִלָּה, שֶׁגַּם הוּא יֵלֶךְ עִמָּם, וְהָלַךְ אֲלֵיהֶם הַבַּעַל־תְּפִלָּה.

וְצִוָּה הַבַּעַל־תְּפִלָּה לְאֲנָשִׁים שְׂלוֹ שְׂיִתְּפִלְלוּ עַל זֶה שְׂיִצְלִיחַ הַשֵּׁם דְּרָכָם, שְׂיִזְכּוּ לְמִצְאָתָהּ הַמֶּלֶךְ עִם אֲנָשָׁיו הַנַּ"ל, כִּי תָמִיד הָיָה הַבַּעַל־תְּפִלָּה מִתְּפַלֵּל עַל זֶה, וְהָיָה מִצְוָה לְאֲנָשָׁיו וְהָיָה

רוצה להסתפל כלל בתוך היד, כי היא שיכה רק אל המלך, רק שחקק תבנית היד על אבן, כדי שישתמש בזה קצת לצרף ענינו, אבל בהיד אינו מסתפל כלל.

ודברו עם החכם איך נתגלגל ויבא לכאן, וספר להם, שמעת שהיה הרוח סערה הנ"ל, הלך באשר הלה, (ובדרך הלוכו עבר על כלם, רק על אלו השלשה, הינו הבעלתפלה והגבור והממנה, לא עבר), עד שמצאו אותו בני המדינה אלו וקבלו אותו למלך כנ"ל, ולעת עתה הוא צריך להנהיג אותם לפי דרכם, כפי דרך חכמתם, עד אשר ברבות הזמן ישיב אותם אל האמת.

ודברו עם החכם אודות בני המדינה, הנ"ל, שנתעו ונבוכו כל-כף בשטות ועבודה זרה של ממון, כנ"ל.

ואמרו: אלמלא לא נתבדרנו ונתפזרנו פי אם בשביל אותה המדינה להחזיר אותם למוטב, היה די לנו בזה, כי נתטפשו ונתעו כל-כף,

פי באמת כל הפתות הנ"ל כלם נתעו ונבוכו, וצריכים לתקנם; להשיבם משטותם, ולהחזירם אל התכלית האמתית, כי אפלו הכת שבחרו להם חכמה לתכלית, גם הם לא השיגו התכלית האמתית, וצריכין תקון ותשובה. כי בחרו בחכמות חיצוניות ואפיקורסית. אך מפל הטעותים הנזכרים לעיל הוא בנקל יותר להשיבם מטעותם ולהחזירם אל האמת,

אבל אלו נתעו בעבודה זרה של ממון ונשקעו בה כל-כף ככל הנ"ל, עד שאי-אפשר להשיבם מזה, כנ"ל. (וגם החכם השיב להם, ששמע גם-כן מהמלך, שמפל התאוות אפשר להוציא אבל מתאוה זו של ממון אי-אפשר להוציא את מי שנפל לתוכה, כי אם עלידי הדרך שיש להחריב הנ"ל). ונתרצה החכם גם-כן לילף עמהם, והלכו ארבעתן יחד. וגם אלו האלקות השוטים הנ"ל הלכו עמהם גם-כן כנ"ל.

והלכו ובאו למדינה אחת, ושאלו גם-כן את השומרים על ענין המדינה, ומי המלך שלהם, השיבו, שמעת שהיה הרוח סערה הנ"ל, אז בחרו להם בני מדינה זו, שהתכלית הוא הדבור וקבלו עליהם דברן, בעל לשון, למלך. אחר-כך מצאו איש אחד, שהיה בעל לשון ומליצה, ודברן מפלג מאד

מאד, וקבלו אותו למלך, כי המלך מחל לו המלוכה, מאחר שהוא בעל לשון כזה.

והבינו אלו הארבעה הנ"ל, שבודאי זה הוא המליץ שלנו (דהינו המליץ של המלך הנ"ל), ובקשו גם-כן אם אפשר להתראות עם המלך הזה, ואמרו, שיודיעו לו ויקבלו רשות. והלכו ושאלו, ונתן להם רשות,

ונכנסו אלו הארבעה אצל המלך של מדינה זו, והוא היה המליץ של המלך, כנ"ל, והפירו זה את זה. והיה ביניהם גם-כן שמחה גדולה ובכיות, כנ"ל. והלך המליץ עמהם גם-כן,

והלכו יותר לבקש אולי ימצאו הנשואים דהינו המלך וכו', כי ראו שה' מצליח דרכם, שהם מוצאים בכל פעם את חבריהם,

ותלו כל זה בזכות הבעלתפלה הפשוט שלהם, שהוא עוסק תמיד להתפלל על זה, ועלידי תפלותיו זכו למצא את חבריהם הנ"ל. והלכו יותר, אולי יזכו למצא גם השאר.

והלכו ובאו למדינה אחת. ושאלו גם כן על ענין המדינה, ומי המלך שלהם. השיבו להם, שהם מן הכת שבחרו להם את השמחה ומשנה לתכלית, וקבלו עליהם איזה שכור אחד, שהוא בשמחה תמיד להיות מלך עליהם.

ואחר-כך מצאו איש אחד, שהיה יושב בתוך ים של יין, והוטב בעיניהם ביותר, כי זה הוא בודאי שכור מפלג מאד מאד, וקבלו אותו למלך.

ובקשו גם-כן להתראות פנים עמו, והלכו וקבלו רשות ונכנסו (אלו החמשה חברים הנ"ל) אצל זה המלך. והוא היה האוהב נאמן של המלך, שהיה יושב בתוך הים של יין, שנעשה מדברי התנחומין של המליץ כנ"ל. (ובני המדינה זו סברו שהוא איש שכור גדול, מאחר שיושב בים של יין. וקבלו אותו למלך).

והפירו זה את זה. והיה ביניהם גם-כן שמחה גדולה ובכיות, כנ"ל. והלך האוהב נאמן עמהם גם-כן.

והלך האוהב נאמן עמהם גם-כן.

שם _____
טלפון _____
עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה י"ב (9) - מבעל תפילה

- ט. על איזה מקומות לא עבר החכם?
 על הבעל תפילה והגבור והממונה
 רבינו לא הזכיר על מקום מי עבר
 על המליץ והאוהב נאמן
- י. בשביל איזה ענין היה כדאי שכל אנשי המלך יתפזרו?
 בשביל שימצאו שוב המלך ואנשיו
 בשביל להחזיר למוטב המדינה של עשירות
 שתי התשובות נכונות
- יא. איזה כתות קל יותר להחזירם אל האמת?
 המדינה של עשירות
 כל הכתות חוץ מחכמה
 כל הכתות חוץ מתאוות ממון
- יב. לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?
 לכת של חכמה, והחכם של המלך היה מלכם
 לכת של הדיבור, והמליץ של המלך היה מלכם
 לכת של השמחה, והאוהב נאמן היה מלכם
- יג. שאלת זכות: על איזה מקומות לא עבר המליץ?
 על הבעל תפילה והגבור והממונה
 רבינו לא הזכיר על מקום מי עבר
 על החכם והאוהב נאמן
- יד. בזכות מי תלו, זה שנמצאו אנשי המלך?
 בזכות הגבור
 בזכות הממונה
 בזכות הבעל תפילה שהתפלל תמיד ע"ז
- טו. לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?
 לכת של חכמה, והחכם של המלך היה מלכם
 לכת של הדיבור, והמליץ היה מלכם
 לכת של השמחה, והאוהב-נאמן של המלך היה מלכם
- טז. שאלת זכות: כמה אנשי המלך הלכו ביחד?
 חמישה - הגבור, הממונה, הבעל-תפילה, החכם, האוהב-נאמן.
 ששה - הגבור, הממונה, הבעל-תפילה, החכם, המליץ, האוהב-נאמן.
 שבעה - הגבור, הממונה, הבעל-תפילה, החכם, המלך, המליץ, האוהב-נאמן.

- א. מה אמרו המדינה של עשירות לממונה כשהוכיח אותם?
 עזבו אותנו לנפשינו
 אדרבה, הוציאו נא אותנו מטעותינו
 אנו משליכים את הכסף והזהב
- ב. איזה עצה נתן להם הממונה?
 שנלך ביחד אל מקום היד של החכם
 שנלך ביחד אל מקום הקשת של הגבור
 שנלך ביחד אל מקום החרב
- ג. את מי שלחו בני המדינה עם הממונה?
 גדולי המדינה (שהם אצלם אלקות)
 קטני המדינה (שנקראים בשם חיות)
 אנשים פשוטים
- ד. שאלת זכות: מה היה כוונת הממונה כשהלך דברק של החרב?
 שיוכלו (המדינה של עשירות) לשוב, ולשאת ע"י זה את המטות
 שיוכלו ללכת אל מקום האנשי
 שתי התשובות נכונות
- ה. האם גדולי המדינה של עשירות הבינו שגם הגבור הולך עמהם?
 בוודאי
 רק אחד מהם הבין
 לא הבינו
- ו. מה עשה הבעל תפילה כשהם הלכו?
 נשאר במקומו להתפלל
 חזר מחוץ לשוב
 הלך עמהם
- ז. לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?
 לכת של חכמה, והחכם של המלך היה מלכם
 לכת של הדיבור, והמליץ של המלך היה מלכם
 לכת של השמחה, והאוהב-נאמן של המלך היה מלכם
- ח. למה החכם לא רצה להסתכל על היד?
 כי היה שרוי בצער מהרוח סערה
 כי היא שייכת רק למלך
 כי לא היה ברשותו היד

בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכוונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך